

Başak ve Sihirli Sandığı

Başak ve Sihirli Sandığı

“Bu hikaye kitabı, Ziraat Bankası Kurumsal Mimari Grup Başkanlığı tarafından Sürdürülebilirlik Raporu’nun eki olarak hazırlanmıştır.”

Sabahın ilk ışıkları Başak'ın odasını aydınlatırken, ibibik horoz güneşin doğmaya başlamasıyla ötmeye başladı.

Horozun sesiyle Başak gözlerini açtı. İçeriden mis gibi kızarmış ekmek kokusu geliyordu. Başak bu kokuya daha fazla dayanamayıp hemen kalktı. Annesinin yanına gidip gülümseyerek seslendi: "Günaydın anneciğim!"

Annesi “Günaydın yavrum, kahvaltı seni bekliyor, haydi ellerini, yüzünü yıka ve babacığını çağırıp gel” dedi. Küçük Başak hemen banyoya gitti. Boyu musluğa henüz yetismiyordu. Dikkatlice küçük taburenin üzerine çıktı. Hemen elini yüzünü yıkadı. Annesi ona suyu gereğinden fazla harcamamasını öğütlemişti. Başak bu öğüdü unutmadı, suyu fazla harcamadan özenle elini yüzünü yıkadı.

Başak henüz küçüktü küçük olmasına ama ailesi hep ona bir büyük gibi davranırdı. Başak meraklı, güler yüzlü ve yardımsever bir çocuktur. Kahvaltıya oturmadan hemen babasının yanına gitmek için dışarı çıktı, belki babasının yardıma ihtiyacı vardı. Çünkü babası dışarıda Karagöz'ü sağıyordu.

İki gözünde iki siyah benek olan sevimli inek Karagöz onlara her sabah süt verirdi. "Günaydın baba, günaydın Karagöz" diye seslendi Başak onlara. "Babacığım, yardıma ihtiyacın var mı?" dedi. Başak'ın babası cevapladı: "Ben Karagöz'ü sağarken sen kümeden yumurtaları alabilirsin. Kahvaltıda taze yumurta yeriz."

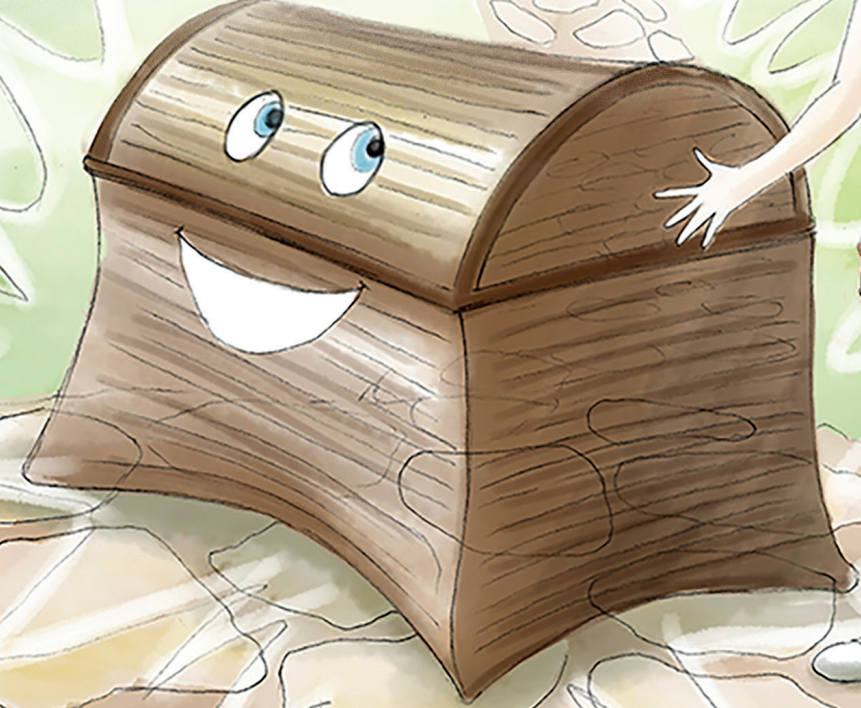

Başak yumurtaları almak için kümese doğru yürümeye başladı. Yürürken gözüne yerdeki ufak bir kozalak takıldı. Hemen kozalağı aldı, çünkü Başak ilgisini çeken şeyleri biriktirirdi. "Merhaba kozalak, sen de odama misafir olabilirsin. Gel birlikte yumurtaları alalım." dedi. Başak kümesten aldığı yumurtaları annesine verdi.

Başak şaşkınlıkla arkasını dönüp baktı, ona seslenen sandığıydı. Başak şaşkın ve sevinçli bir şekilde sandığının yanına gitti. Sevimli sandık ona gülümsüyordu, "Aa canım sandığım benimle konuştu" dedi Başak hayretle. "Evet, konuştum" dedi sevimli Sandık, "Sen bende çok şey saklıyorsun, şimdi bir sırrımız olsun, konuştuğumu kimse bilmesin. Sen de sır saklayabilir misin?" diye sordu. Başak gülümseyerek kafasını salladı, "Tabii ki, dostlar birbirinin sırlarını saklarlar." diye cevap verdi.

Annesi yumurtayı pişirirken odasına gitti, bulduğu kozalağı her şeyi biriktirdiği sandığına götürdü. Sandığında neler yoktu ki? Kalemler, kağıtlar, tohumlar, renkli taşlar ve daha neler neler. Başak kozalağı sandığa koyup tam mutfağa gitmek üzereydi ki bir fısıltı ile karışık bir ses duydu.

Başak, kahvaltısını bitirdi ve sandığının yanına gitti. "Aferin Başak, sıkı bir kahvaltıdan sonra birlikte oyun oynayıp biraz gezebiliriz. Hem konuşmuş da oluruz." dedi Sandık. Başak şaşırdı: "Ama seni herkes görecektir birlikte gezersek." Sandık kendinden emin bir tavırla: "Merak etme Başak, konuşabilen bir sandık görünmez de olabilir, beni sadece sen ve bazı dostların görecektir." Başak bu sefer bir hayli şaşırmıştı: "Dostların mı?"

Sandık görünmez olmuş, Başak onun peşine takılmıştı. Annesinden izin isteyerek Başak dışarı çıktı. Annesi "Çok gecikmeden evde ol tamam mı Başakcığım?" diye seslendi, "Tamam anneciğim, hiç merak etme çok geçmeden döneriz." dedi Başak, sonra bir an durup hata yaptığının farkına vardı ve hemen düzeltti. "Yani çok geçmeden dönerim!"

Başak meyve ağaçlarının altından yürürken hemen sordu: “Peki Sandıkçığım sen kaç yaşındasın, benden büyük müsün?”
“Evet” dedi Sandık, “senden çok büyüğüm. Deden sana beni hediye etmeden önce onun babası da beni kullanıyordu.” diye cevap verdi.

“Ama herkes benim değerimi bildi, bana herkes çok iyi baktı, senin gibi” dedi Sandık. Başak biraz gururlanmış, mutlu olmuştu. Gerçekten, Başak sandığıyla hep ilgilenir, onunla konuşurdu. Çünkü dedesi sandığı Başak’a emanet ettiğinde ona “Sana emanet edilen, hediye verilen her şeye iyi bak ve iyi sakla. Çünkü onlar çok değerlidir” demişti. Derken güzel bir ses duyuldu çınar ağacının üstünden. “Merhaba eski dostum Sandık”. Bu güzel ses bir kargaya aitti. Başak iki kez şaşırmıştı, hem karganın konuşmasına, hem de ikisinin dost olmasına!

Kargalar uzun yıllar yaşadığı için dostlukları eskiye dayanıyordu. “Merhaba Karga” dedi Sandık, sonra Başak’a dönerek “Hiç şaşırma, kargaların sesleri güzel olmaz denir ama her şeyin kendine göre güzelliği vardır. Bakmasını ve dinlemesini bilmelisin sadece” Bunu duyduktan sonra ulu çınar, çiçekler ve bulutlar başka bir güzel göründü Başak’a.

“Hiç böyle düşünmemiştim, bundan sonra daha dikkatli bakacağım çevreme” dedi Başak. Sandık Karga’ya sordu: “Ne yapıyorsun dostum?” Karga: “Emin amca tarlasında çalışıyordu, onu merak ettim. Bana yine ceviz ayırmıştır. Birlikte gidelim isterseniz.”

Başak, Emin amcaı çok severdi, bu teklife çok sevindi. Hep birlikte yola koyuldular. Karga, yolda Emin amcanın artık bahçede çalışırken yorulduğunu anlattı. Bahçeye yaklaştıklarında gerçekten Emin amcanın yorgun bir şekilde ağacın gölgesinde oturduğunu gördüler. Başak'ın aklına bir fikir geldi.

Sandıkta bir fıskiye olmalıydı. İşte sakladığı fıskiyenin birinin hayatını çok kolaylaştırma zamanı gelmişti. Sandık fıskiyeı Başak'a doğru uzattı: "Fıskiyeyle birlikte biriktirdiğin meyve çekirdeklerini de ona götür. Emin amca onları ekip büyütür."

Başak, Emin amcayla kucaklaştı, karga Emin amcanın onun için köşeye bıraktığı cevizleri yemeye koyuldu. Sandık da uzaktan onları izledi. “Emin amca, duydum ki biraz yoruluyormuşsun bahçede çalışırken, sana bu fiskiye getirdim. Hem daha az yorul, hem ihtiyacın kadar su kullan.” Bu sözleri duyan Emin amcanın gözleri dolu dolu oldu. “Akıllı, düşünceli, iyilik meleği kızım benim, çok teşekkür ederim. Gel birlikte bu fiskiye bağlayalım.”

Fiskiye çalıştırmalarıyla çiçekler, sebze fidanları suya doydu. Bahçenin her yeri şenlendi, herkes çok mutluydu. Başak dünyaya farklı baktığı için artık her canlının mutluluğunu ve güzelliğini görebiliyordu.

Karga onlardan ayrılıp, başka bir yere giderken, Başak ile Sandık yolculuğuna devam etti. Yolda yürürlerken yaşadıkları yerin yakınında bulunan göle uğradılar. İskelede bir çocuk balık tutmaya çalışıyor ama hep homurdanıyordu. Başak çocuğun yanına gitti ve arkadaşı Ahmet olduğunu fark etti.

“Ahmet ne yapıyorsun burada” diye sordu. Ahmet “Saatlerdir balık tutmaya çalışıyorum ama oltamın misinası koptu, böylece kaldım!” diye cevap verdi. Başak ile sandığı göz göze geldiler, Başak sandığını açtı ve bir olta buldu. Oltanın şamandırası ise kozalakdan yapılmıştı. Başak hemen Ahmet’e oltayı uzattı. Ahmet şaşırılmıştı, bu oltayı nereden bulmuştu Başak Allah aşkına? Ama oltası olduğu için artık mutlu idi. Başak bir kişiyi daha mutlu etmenin verdiği huzurla gölden ayrıldı.

Gölden eve doğru güle oynaya yürürlerken
bir kaplumbağa gördüler. Bir sıkıntısı vardı
evini sırtında taşıyan kaplumbağanın.

Sandığı kaplumbağaya “Ne oldu sana kaplumbağa
kardeş?” diye sordu. Kaplumbağa üzgün bir şekilde
“Küçük bir kaza oldu.” dedi. Yolda yürürken bir
kayanın üzerlerine düştüğünü ve canının yandığını
söyledi. Başak düşündü, acaba sandığından ona
ne verebilirdi? Sandık hemen bir sargı bezi uzattı.
Başak kaplumbağayı sardı, sarmaladı ve
“Bir kaç güne bir şeyin kalmaz” dedi.

Artık geri dönüş vaktiydi, çünkü anne ve babası onu merak ederdi. Başak pek çok şey görmüş ve ihtiyacı olanlara yardım etmişti.

Mutluluğu yüzünden okunan ve kısa bir güne çok şey sığdıran Başak vaktinde eve geldi, Sandık usulca gidip odasındaki yerini aldı. "Hoş geldin kızım" dedi annesi. Başak elindeki boncuktan kolyeyi annesine uzatarak "Hoş bulduk anneciğim, bu sana!". Çok mutlu olup şaşırان annesi sordu: "Nereden çıktı kızım bu?" Başak gülümseyerek cevapladı: "Sandığımdan!"

Başak hemen odasına gitti ve sandığına “Çok teşekkür ederim, ne kadar çok şeye sahipmişsin, sayende herkese yardım ettik” dedi. Sandık ise “Ben bir şey yapmadım, sadece ihtiyacı olanlara bende saklanan eşyaları verdim. Esas bu işi sen başardın” derken, Başak mutluluktan gözlerini kapadı. Kısa bir süre sonra horoz sesinin yanında annesinin “Haydi kızım uyan artık.” dediğini duydu...

Gözlerini araladı ve bir de baktı ki yatağında idi. Odasını meraklı gözlerle inceledi, sandığı orada duruyordu. "Sandıkcığım, sandıkcığım" diye seslendi ama cevap veren olmadı. Anladı ki Başak bir rüya görmüştü. Annesine sarıldı, tam ona olanları anlatacakken bir de baktı ki annesinin boynunda boncuktan bir kolye duruyordu. Başak sandığı ile göz göze geldi ve sandığının ona mutlulukla göz kırptığını gördü...

-Son-

Ziraat Bankası'nın çocuklara armağanıdır...